

Olga van der Meer

Roman

Broos geluk

Olga van der Meer

BROOS GELUK

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘De moeite om een kraamfeest te organiseren kunnen we onszelf wel besparen.’ Jelle Schuurman maakte een hoofdgebaar naar zijn opgewonden, door elkaar heen pratende schoonfamilie, met zijn allen verzameld om het wiegje. De vrouwen slaakten vertederde kreten, de mannen stonden er wat onbeholpen naast. De pasgeborene, baby Esmeralda, leek zich niets van de drukte aan te trekken. Op de arm van haar trotse oma sliep ze dwars door alle commotie heen. ‘Ze zijn er allemaal al. De enigen die ik nog mis, zijn Martine en Jan.’

‘Die hadden vandaag een teambuildingsdag van Jans werk,’ wist Chantal. Ze leunde uitgeput in de kussens. Hoewel ze duidelijk doodmoe was, straalde ze. ‘Hun telefoons staan uit. Martine heeft me gisteravond nog dringend verzocht om vooral vandaag niet te bevallen.’

‘Niet gelukt,’ zei Jelle met een brede, trotse grijns op zijn gezicht.

‘Ze horen het vanzelf wel als ze hun mobieltjes straks weer aanzetten. Ik neem tenminste aan dat je Martine wel hebt gebeld en het bericht hebt ingesproken.’ Vragend keek Chantal haar echtgenoot aan.

‘Natuurlijk. Hoewel het ook geen probleem zou zijn als ik dat niet had gedaan,’ zei Jelle op droge toon. Weer knikte hij naar de andere aanwezigen. ‘Jouw familie is net een tamtam bij dit soort

gebeurtenissen. Ongetwijfeld hebben ze allemaal al op Martines voicemail ingesproken.'

'Vast wel. Het is fijn dat ze altijd allemaal zo meeleven. Hoewel ik op dit moment heel blij ben dat jij enig kind bent,' voegde Chantal daar met een grimas aan toe. 'Stel je voor dat jij ook twee broers en drie zussen zou hebben, met aanhang. Dan hadden we een zaaltje moeten huren voor de bevalling.'

'Dat is het nadeel van bevallen op een zaterdagochtend, iedereen is vrij. Helaas hadden ze niet allemaal een afspraak vandaag,' grinnikte Jelle.

'Ben je gek? Ze hebben allemaal al dagenlang startklaar gezeten voor dit moment.'

'Erg lief, maar ik ga hun nu toch vriendelijk verzoeken om op te hoepelen. Jij moet rusten,' zei Jelle beslist. Hij drukte een kus op haar voorhoofd en stond op. 'Mensen, willen jullie de slaapkamer verlaten?' zei hij met stemverheffing. 'Chantal en Esmeralda moeten gaan slapen.'

'Esmeralda slaapt al,' riep zijn schoonzus Lauren, de op één na jongste van het stel, jolig. 'Daar hoeven we niet voor weg, dat kind van jullie slaapt overal dwars doorheen.'

'Hoe is het mogelijk?' grinnikte Barbara. 'De mijne waren niet zo makkelijk als baby. Die beginnen nu pas lang en diep te slapen, nu ze in de puberteit zitten. Ik krijg ze 's morgens met geen stok hun bedden uit.'

'Cleo en Bente zijn ook van die slaapkoppen,' beweerde Lauren, doelend op haar twee dochtertjes van drie en één jaar. 'Het zit dus toch in de genen.'

'De genen van de familie Korenaer dan,' bemoeide Marja zich ermee. 'Als aangetrouwd lid van deze familie kan ik er weleens jaloers op zijn. Je wilt niet weten hoe vaak ik 's nachts wakker lig terwijl Roy naast me ligt te snurken. En Tessa is pas acht, maar zij doet vrolijk mee aan het snurkconcert bij ons thuis.'

'Erg vervelend voor je, maar praat daar in de huiskamer maar verder over.' Jelle legde Esmeralda bij Chantal in haar armen en

dreef zijn schoonfamilie de slaapkamer uit.

Alsof hij een stel schapen naar de slachtbank leidt, dacht Chantal plezierig bij zichzelf.

‘Slaap lekker, schat,’ riep Aafke, haar moeder, nog. Vanuit de deuropening blies ze een handkus richting het bed.

Met een zucht sloot Jelle de deur achter haar.

‘Hèhè, even rust. Je weet dat ik gek ben op je familie, maar soms word ik ook gek ván ze. Hoe halen ze het in hun hoofd om met tien man sterk op kraamvisite te komen, amper twee uur nadat je bevallen bent? En als Martine en Jan niet toevallig dat ding van zijn werk hadden vandaag, waren het er twaalf geweest. Het scheelt nog dat ze hun kinderen allemaal niet meegenomen hebben.’

‘Gelukkig was het een vlotte en makkelijke bevalling. Ik voel me prima,’ beweerde Chantal.

‘Dat zal best, maar dat wil ik ook graag zo houden en dat gaat niet lukken met dat gekkenhuis constant om je heen. Jij gaat lekker slapen nu,’ beval Jelle. ‘Wil je Esmeralda bij je houden of zal ik haar in haar wieg leggen?’

‘Nee, laat haar maar lekker bij me,’ besloot Chantal. Ze legde de baby zo naast zich neer dat ze haar aan kon kijken. Een aanblik waar ze nu al geen genoeg van kon krijgen. Wat een wonder was het toch, zo’n kindje. Al die maanden dat ze in haar lichaam geleefd had, had ze zich er geen voorstelling van kunnen maken, toch voelde het heel natuurlijk nu Esmeralda er was. Nog maar net drie uur oud, maar nu al zo geliefd. Het voelde of ze er altijd al was geweest.

‘Doe je wel voorzichtig?’ vroeg Jelle bezorgd. ‘Pas op dat je niet op haar gaat liggen of dat ze onder het dekbed terecht komt.’

‘Natuurlijk.’ Chantal trok Jelle naast zich op het bed. ‘Blijf nog even bij me. Mijn familie redt zich wel beneden, die zorgen zelf wel voor hun koffie. We zijn nog helemaal niet met zijn drieën geweest, hier wil ik even van genieten.’

Jelle liet zich niet lang smeken. Hij kroop gezellig naast Chan-

tal op het bed, met Esmeralda tussen hen in. Samen bewonderden ze de bolle wangetjes, de lange wimpers en het getuite mondje van hun nog maar net geboren dochter. Chantal voelde zich warm en week worden vanbinnen. Dit was een gouden moment.

‘Er stroomt gewoon puur geluk door mijn aderen,’ fluisterde ze. ‘Kijk nou eens, Jelle. We hebben nieuw leven gemaakt samen. Hoe bijzonder is dat?’

‘Heel bijzonder,’ beaamde hij. ‘Ik heb zo’n bewondering voor je, hoe je je door die bevalling heen hebt geslagen. Dat zou ik je nooit na kunnen doen.’

‘Ze zeggen niet voor niets dat de mensheid uit zou sterven als mannen moesten bevallen,’ grinnikte Chantal.

‘Dat is iets wat ik onmiddellijk geloof. Wij mannen doen graag stoer, maar ik moet er niet aan denken om zelf een kind op de wereld te zetten.’

‘Het viel me nog mee. Ik heb de afgelopen maanden de gruwelijkste verhalen gehoord, dus ik was op het ergste voorbereid. Tien uur weeën opvangen en drie kwartier persen schijnt heel vlot te zijn voor een eerste kind.’

‘Mijn moeder noemde het een bevalling uit het boekje toen ik haar net aan de telefoon had,’ zei Jelle. ‘Mijn ouders zijn er trouwens om een uur of twee. Ze nemen wat lekkere broodjes mee voor een late lunch, beloofde mijn moeder.’

‘Hè ja. Een broodje filet americain of een pistoletje met brie,’ zei Chantal verlangend. Het water liep haar al in de mond bij de gedachte. ‘Dat heb ik zo lang niet mogen eten.’

‘Als dat het maar waard was,’ lachte Jelle.

‘Absoluut.’ Teder streek Chantal met haar wijsvinger over het wangetje van Esmeralda. De baby trok in haar slaap haar neusje op en vertrok haar mondje. Ze moesten er beiden om lachen.

‘Ze protesteert nu al. Dat wordt er eentje waar we onze handen aan vol krijgen,’ voorspelde Jelle alvast.

‘Ze lijkt op jou,’ ontdekte Chantal. ‘Jij kunt ook zo’n gezicht trekken als iets je niet bevalt.’

‘Maar nooit als jij me aanraakt.’ Voorzichtig boog Jelle zich over Esmeralda heen om Chantal een zoen te geven. ‘Ik hou van je,’ fluisterde hij. ‘Van jou en van ons meisje. Ik had nooit verwacht dat het zo intens zou zijn om een kind te krijgen. Tot vanmorgen aan toe was het nog abstract voor me, maar nu... Ik kan me nu al niet meer herinneren hoe ons leven was voor haar komst.’

‘Dan is je kortetermijngeheugen er wel heel erg slecht aan toe,’ plaagde Chantal hem om haar ontroering te maskeren.

‘Ze hoort bij ons,’ verklaarde Jelle simpel.

De deur van hun slaapkamer kierde open en kraamverzorgster Saskia keek om het hoekje.

‘Alles goed hier?’ informeerde ze.

‘Kan niet beter,’ antwoordden Jelle en Chantal tegelijkertijd.

‘Ik zie in ieder geval een lief tafereeltje.’ Saskia kwam nu helemaal binnen en controleerde de baby. ‘Was het niet te druk voor je, die invasie? Ze zitten nu allemaal met koffie en beschuit met muisjes in de huiskamer, maar als je wilt stuur ik ze weg.’

‘Sterkte daarmee,’ grijnsde Jelle geamuseerd.

‘Ik heb geen last van ze,’ verklaarde Chantal. ‘Laat ze maar lekker kletsen en koffiedrinken. Ik wed dat er nu diverse bevallingsverhalen rondgaan tussen mijn zussen en schoonzussen.’

‘De een nog erger dan de ander,’ bevestigde Saskia. ‘Zou jij niet even gaan slapen? Je hebt nog een nachtje in te halen en straks roept dit kleine prinsesje weer om je voor haar voeding.’

‘Dat zei ik ook al,’ knikte Jelle. Hij kwam overeind van het bed en drukte nog snel een kus op Chantals voorhoofd en Esmeralda’s gezichtje voor hij de slaapkamer verliet. ‘Ik ga me in het strijdgewoel beneden storten,’ lachte hij nog.

‘Heb jij nog iets nodig?’ vroeg Saskia.

Chantal schudde haar hoofd.

‘Nee hoor, ik voel me prima en lig hier heerlijk. Als er iets is, geef ik wel een gil.’

‘Welterusten dan.’

Saskia trok de donkere overgordijnen dicht, zodat het schemerig werd in de kamer.

Het lukte Chantal echter niet om te slapen. Het geroezemoes van beneden kwam door het plafond heen. Af en toe schoot er een stem fel uit, soms klonk er ineens luid gelach op. Ze glimlachte. Het was weleens lastig om twee broers en schoonzussen en drie zussen en zwagers te hebben die zich overal mee bemoeiden, maar meestal beschouwde ze het als een voorrecht om deel uit te maken van deze grote, hechte familie. Zoals vandaag. Het was hartverwarmend dat ze allemaal, inclusief haar ouders, meteen naar hen toe waren gesnel na het bericht van Esmeralda's geboorte. Martine zou stevig balen als ze straks op haar voicemail hoorde dat ze de eerste uren gemist had, wist Chantal. Esmeralda was het zesde kleinkind in de familie. Bij de andere vijf kleinkinderen was het precies zo gegaan. Chantal kon zich nog levendig de dag van Marks geboorte herinneren, de inmiddels vijftienjarige zoon van haar oudste broer Pascal en zijn vrouw Barbara. Zelf was ze toen pas elf jaar, maar het had een onvergetelijke indruk op haar gemaakt. Op dat moment, met Mark in haar armen, had ze besloten dat ze zelf ook ooit een baby wilde. En nu, bijna zestien jaar later, was het zover en het voelde nog veel mooier, intenser en overweldigender dan ze had verwacht. Het was ongelooflijk dat dit kleine, perfecte wezentje uit haar lichaam was gekomen. Dat Esmeralda een deel was van zowel haarzelf als Jelle. Als Chantal de term 'liefdesbaby' in een blad zag staan, kreeg ze daar altijd braakneigingen van, zo overdreven en pathetisch vond ze dat klinken. Nu begreep ze echter pas goed wat ermee bedoeld werd. Esmeralda was een liefdesbaby. Bijna acht pond pure liefde lag er naast haar in bed.

Wat was ze toch een enorme geluksvogel, peinsde ze. Een echt zondagskind. Alles in het leven zat haar mee. Ze was gezond, opgegroeid in een beschermende omgeving en had een liefhebberende familie. Op school was ze populair geweest en had ze goede cijfers gehaald. De opleiding tot fysiotherapeut was haar

gemakkelijk afgegaan en de specialisatie in de geriatrie had geen problemen gegeven. Tussen de bedrijven door had ze Jelle leren kennen, waren ze getrouwd, had ze een baan naar haar zin gevonden in een verzorgingstehuis en was ze ook nog eens zwanger geworden, vrijwel direct na het moment dat ze besloten te stoppen met voorbehoedsmiddelen en de natuur haar gang te laten gaan. Zowel de zwangerschap als de bevalling was zonder complicaties verlopen. En nu lag ze hier, moe maar intens gelukkig, met een perfect gezond kind naast zich. Ook nog eens een meisje, iets waar stiekem haar voorkeur naar uit was gegaan. Ze wist maar al te goed dat het ook heel anders kon lopen in het leven. De zus die qua leeftijd vier jaar boven haar zat, hoopte al twee jaar tevergeefs op een zwangerschap. Claudia en Geert wilden niets liever dan een baby, maar tot nu toe was dat geluk hun niet gegeven. Lauren, die tussen Chantal en Claudia in zat, had inmiddels al twee kinderen en Chantal, de jongste, was nu ook moeder geworden. Een hard gelag voor Claudia. Mede daardoor beschouwde Chantal dit geluk dan ook niet als iets vanzelfsprekends, ze was zich er terdege van bewust dat het heel kostbaar was. Iets om te koesteren.

Zo ongemerkt werden haar gedachten steeds vager en zakte ze weg in een vredige slaap, waar ze anderhalf uur later uit wakker schrok omdat Esmeralda begon te huilen. Het kostte haar ongeveer een halve seconde om tot zich door te laten dringen dat het haar eigen baby was die honger begon te krijgen. Met hulp van Saskia en onder het toezicht van Jelle gaf ze haar een voeding. Vlak daarna kondigde de bel aan dat haar schoonouders voor de deur stonden.

‘Wat een timing,’ prees Chantal.

‘Dat kun je wel aan mijn ouders overlaten,’ zei Jelle. ‘Die hebben daar een neus voor.’

‘In tegenstelling tot mijn familie. Zijn ze er allemaal nog?’ informeerde Chantal. Het drong ineens tot haar door dat het rustig was beneden.

‘Alleen je ouders zijn er nog,’ berichtte Jelle. ‘De rest is naar huis gegaan, maar ik geloof dat ze van plan zijn om morgen weer allemaal langs te komen. Ze waren stuk voor stuk van mening dat ze nog veel te weinig van Esmeralda hadden gezien. Nou ja, de vrouwen dan.’

Een bescheiden klopje op de slaapkamerdeur onderbrak hem. Op hun tenen kwamen Thom en Donna Schuurman binnen. Wat een verschil met haar eigen familie, kon Chantal niet nalaten stiekem te denken. Die waren een paar uur geleden luidruchtig naar binnen gestormd en ze hadden Esmeralda nog net niet uit haar handen getrokken. Thom en Donna waren bescheidener van aard.

‘Wat een prachtig kindje,’ zei Donna ontroerd nadat ze haar en Jelle had gefeliciteerd. ‘Mag ik...?’ Verlangend stak ze haar armen uit. Het was Jelle die Esmeralda van Chantal overnam en aan zijn moeder gaf.

‘Je eerste kleinkind, oma. Hoe voelt dat nou?’ vroeg hij lachend.

‘Onwerkelijk, maar ik ben op slag verliefd,’ zei Donna. ‘Dit is nog leuker dan je eigen kind vasthouden. Het kostte in ieder geval minder moeite.’

‘Daar komen wij over een jaar of dertig pas achter. Pa, jouw beurt.’

‘Nee, dank je,’ weerde Thom dat haastig af. ‘Baby’s zijn leuk spul om naar te kijken, maar ik ben altijd bang dat ik ze breek.’

Chantal lag ondertussen te stralen in haar kraambed. Ze voelde zich nog steeds prima. Haar eerste dag als moeder was nog leuker dan ze zich van tevoren had voorgesteld. Ze koesterde zich in de belangstelling die ze van alle kanten kreeg, liet zich alle goede zorgen heerlijk aanleunen en genoot van de bewondering die Esmeralda bij iedereen opriep. Ze lag gewoonweg te gloeien van trots. Voor de zoveelste keer vertelde ze het verhaal van haar bevalling, iets waar ze tot haar eigen verbazing geen genoeg van kon krijgen. In gedachten had ze alles al talloze malen opnieuw

beleefd. De eerste wee, het paniekerige gedrag van Jelle, de komst van de verloskundige, de teleurstelling bij de mededeling dat ze pas twee centimeter ontsluiting had terwijl ze dacht al veel verder te zijn, de weeënstorm die haar daarna overvallen had, de opluchting toen ze mocht gaan persen en uiteindelijk het verlossende moment waarop Esmeralda op haar borst werd gelegd. Van minuut tot minuut zat alles vast in haar geheugen gegrift. Ze wist nu al dat ze die uren nooit zou vergeten, al werd ze honderd.

Alles bij elkaar was het een vreemde, onwerkelijke dag. Voor Chantal het wist, was het alweer tijd voor de volgende voeding en een schone luier, en na een hazenslaapje en haar avondeten begon dat ritueel opnieuw.

‘Dat wordt voortaan ons leven,’ voorspelde Jelle gemaakt somber, maar met pretlichtjes in zijn ogen. ‘We stoppen er aan de bovenkant voeding in en maken vervolgens de overblijfselen daarvan schoon aan de onderkant. Als een machine.’ Met een vies gezicht rolde hij de gebruikte luier op.

‘Wacht maar. Voor je het weet, zwalkt ze ’s avonds met foute vriendjes over straat, begint ze te roken en ontdekt ze seks en drugs,’ pestte Chantal hem.

‘Is dat bedoeld om me op te vrolijken?’ vroeg hij.

‘Nee, om je te leren relativieren,’ grinnikte ze. ‘Reken maar dat je straks in haar puberteit met weemoed en verlangen terugdenkt aan haar poepluiers.’

‘Je laat het vaderschap niet echt aantrekkelijk klinken zo. En dat terwijl ik nu al zo stapelgek ben op dit meisje.’ Jelle nam Esmeralda in zijn armen en bracht haar gezichtje heel dicht bij het zijne. De liefdevolle blik in zijn ogen was zo intens dat Chantal een brok van ontroering weg moest slikken. Snel nam ze met haar mobiel een foto van dit bijzondere moment. Dat werd haar lievelingsfoto, dat wist ze nu al. Haar grote, stoere echtgenoot met zijn brede schouders en borst, waartegen de baby extra klein afstak. Esmeralda, slechts gekleed in een luier, keek met grote ogen omhoog naar haar vader. De donkere achtergrond en het

licht van de schemerlamp dat van opzij kwam, maakten een klein kunstwerk van deze afbeelding. Chantal nam zich ter plekke voor deze foto te laten vergroten en mooi in te lijsten. De perfecte herinnering aan deze unieke, eerste dag met hun kindje.

Aan het begin van de avond belde Martine, haar oudste zus. Jelle had haar inmiddels de eerste foto's van Esmeralda al op haar mobiel gestuurd.

'Meid, wat een juweeltje,' schreeuwde Martine enthousiast. 'Maar moest het nou echt per se vandaag? Had je niet één dagje kunnen wachten?'

'Nou, ik ben blij dat ik de bevalling achter de rug heb en er niet nog aan hoeft te beginnen,' antwoordde Chantal nuchter.

'Was het erg zwaar?' vroeg Martine meelevend. Hoewel ze zelf geen kinderen had en ook geen verlangens koesterde in die richting, was ze altijd erg betrokken bij de zwangerschappen binnen hun familie.

'Viel mee, maar het zal nooit mijn hobby worden,' grinnikte Chantal.

'We komen morgen op kraamvisite,' beloofde Martine. 'Ik heb zo'n verschrikkelijk schattig jurkje gekocht. Waarschijnlijk is ze er in een mum van tijd uitgegroeid en zal ze het amper dragen, maar ik eis alvast een foto waarop ze het aanheeft.'

Lachend verbrak Chantal de verbinding. Dat was Martine ten voeten uit. Altijd druk, enthousiast en onpraktisch, maar ondanks het leeftijdsverschil van zeven jaar al zolang ze zich kon heugen haar lievelingszus. Ze waren in bijna alles tegenpolen, toch konden ze het enorm goed vinden samen. Binnen zo'n grote familie waren er altijd wel kleine ruzietjes, strubbelingen en meningsverschillen, maar tussen Chantal en Martine zat het gewoon altijd goed. Behalve zussen waren ze ook elkaars beste vriendinnen.

De verloskundige die de bevalling had begeleid, Karen, stak in de loop van de avond nog een controlebezoek af.

'Je bent een modelkraamvrouw,' prees ze nadat ze hartslag, bloeddruk en temperatuur had gemeten en Chantals buik had

gevoeld. ‘Hoe is de eerste dag verlopen?’

‘Prima. Esmeralda drinkt goed en heeft bijna niet gehuild. Ik hoop dat het zo blijft,’ antwoordde Chantal.

‘Dat hoop ik ook voor jullie. Verder nog vragen? Onzekerheden? Problemen?’

‘Nee hoor. Ze is weliswaar ons eerste kindje, maar ik heb meer dan genoeg ervaring met baby’s. Ik heb zo vaak op mijn neefjes en nichtjes gepast.’

‘Schroom in ieder geval niet om me te bellen als er iets is wat je niet vertrouwt of niet weet,’ zei Karen. Ze sloeg Jelles aanbod voor koffie en beschuit met muisjes af en stond op. ‘Morgen kom ik nog een keer langs.’

Zodra ze vertrokken was, kropen Jelle en Chantal dicht tegen elkaar aan in bed, met Esmeralda op Chantals borst. Chantal wilde dit moment wel voor eeuwig vasthouden, maar ze voelde haar ogen al dichtzakken. De afgelopen weken had ze slecht geslapen omdat haar buik haar enorm in de weg zat, en vannacht had ze geen oog dichtgedaan vanwege de bevalling. Dat begon nu zijn tol te eisen. Haar hoofd voelde vreemd licht aan, in tegenstelling tot haar oogleden, die wel van lood leken. Net voor ze echt in slaap viel, liet Esmeralda echter van zich horen. Haar gehuil liet Chantal geschrokken opveren.

‘Tijd voor een voeding en een luier,’ zei Jelle monter. ‘Alweer. Dat zei ik toch al? Het ritme van deze dame gaat ons leven beheersen, let maar op.’

‘Ja, heerlijk,’ zei Chantal. Er verscheen een brede lach op haar gezicht. Terwijl ze de luier verwisselde, voelde ze een golf van liefde door haar lichaam stromen. Het voelde of ze eindelijk echt compleet waren. Door de komst van Esmeralda waren ze ineens een gezin, in plaats van een stel. Ze was doodmoe, haar lijf voelde aan alsof ze wekenlang stenen had gesjouwd en ze had pijn in haar buik en haar rug. Maar ze was gelukkig. Gelukkiger dan ze ooit eerder in haar leven was geweest.

HOOFDSTUK 2

Het moederschap was precies wat Chantal ervan verwacht had. Het was druk, veelomvattend en dodelijk vermoeiend, toch genoot ze van iedere minuut met Esmeralda. Als ze 's morgens uit bed kwam, was haar eerste gang naar de babykamer en als ze 's avonds ging slapen, was dat nooit zonder eerst even bij haar dochter gekeken te hebben. 's Nachts was de baby opmerkelijk rustig. Ze kreeg rond middernacht nog een voeding, daarna sliep ze door tot een uur of zeven, met zelfs een enkele uitschieter tot halfacht. Een gegeven waar haar zus Lauren en schoonzussen Barbara en Marja jaloers op waren. Vooral Lauren, die zelf nog kleine kinderen had die regelmatig 's nachts haar aandacht opeisten.

‘Ruilen?’ stelde ze op een dag hoopvol voor. ‘Jij Bente, ik Esmeralda. Ik kan me de tijd niet heugen dat ik een hele nacht doorgeslapen heb.’

‘Bente is toch al een jaar geweest,’ merkte Jelle onschuldig op.

‘En wat wil dat zeggen?’ schoot Lauren direct in de verdediging. ‘Het ene kind is nu eenmaal het andere niet. Bente heeft vanaf dag één slecht geslapen.’

‘Sorry, ik bedoelde er niets mee,’ mompelde Jelle.

‘Je liet het klinken alsof het mijn schuld is. Nou, ik kan je verzekeren dat het slechts een kwestie van geluk is, niet van opvoe-

ding. Cleo was ook een makkelijke baby, in tegenstelling tot haar zusje. Ik spreek jou nog wel als jullie ooit een tweede krijgen.'

'We gaan voor vier,' zei Chantal. 'Minstens.'

'Dat heb ik ook ooit gedacht,' zei Lauren met weemoed. 'Inmiddels ben ik daarvan teruggekomen. Als je onvoldoende slaap krijgt, is een kind erbij het laatste wat je kunt gebruiken, geloof dat maar.'

'Ooit komt de tijd dat ze je 's nachts niet meer nodig heeft. Misschien wil je dan niets liever dan een baby erbij,' probeerde Chantal haar moed in te spreken.

'Daar kan ik me nu nog niets bij voorstellen, maar wie weet.' Lauren haalde haar schouders op. 'Dat zien we dan wel weer. Het blijft natuurlijk wel razend aantrekkelijk, zo'n heel kleintje. Vooral die eerste periode, als ze volkomen afhankelijk zijn.'

'Persoonlijk kan ik niet wachten tot ik met haar kan voetballen en haar voor op de fiets kan zetten om naar de speeltuin te gaan,' zei Jelle. 'Dat kleine, breekbare vind ik best griezelig. Iedere keer als ik haar oppak ben ik bang iets te breken bij haar.'

'Echt waar?' vroeg Lauren verbaasd. 'Daar heeft Koos nooit last van gehad. Hij houdt er juist van om met de meisjes te ravotten, ze de lucht in te gooien en met ze door de kamer te dansen. Dat deed hij al toen ze nog baby's waren.'

'En dan vraagt ze zich af waarom haar kinderen niet rustig slapen,' grinnikte Jelle later, nadat Lauren was vertrokken. 'Ze liggen natuurlijk bibberend in hun bedjes, bang dat papa met ze komt stoeien.'

'Ach, gek,' verweet Chantal hem lachend. 'Kinderen kunnen wel wat hebben, hoor. Maar over nachtrust gesproken...' Ze keek op de klok. 'Ik ga Esmeralda haar laatste fles geven en dan duik ik er lekker in. Ik ben moe.'

Esmeralda lag nog heerlijk te slapen, toch maakte Chantal haar wakker. Als ze nu haar voeding niet kreeg, zou ze daar wel midden in de nacht om gaan krijsen, wist ze. Die ongestoorde nachten bevielen haar veel te goed om dat te laten gebeuren, al vond

ze het altijd zielig om Esmeralda te moeten wekken.

Ze voedde de baby in hun bed, zoals iedere avond. Dat was inmiddels een vast ritueel geworden voor de nacht begon. Jelle lag op zijn zij, met zijn hoofd op zijn hand geleund, toe te kijken. Ze hield van dit laatste uurtje van de dag als ze met zijn drieën waren, de tv uit was, de telefoon zweeg en het licht gedempt was. Dat was een echt gezinsuurtje geworden, waar ze beiden van genoten. De rest van de wereld met al zijn verplichtingen was dan even heel ver weg.

‘Wat zijn we toch rijk, Chantal,’ zei Jelle ineens vanuit het niets. ‘Ik heb me nooit echt een voorstelling kunnen maken van het vaderschap, maar nu ze er is, kan ik haar absoluut niet meer missen. Jij en Esmeralda zijn het belangrijkste in mijn leven, daar valt al het andere bij in het niet. Je weet dat ik van mijn werk hou, maar ik zou het onmiddellijk voor Esmeralda opgeven als dat nodig mocht zijn. Dat geldt voor alles. Mijn voetbal, de sport-school, noem maar op. Dat stelt allemaal niks voor vergeleken bij ons kind. Niet te geloven dat dit uit mijn mond komt, maar zo voelt het echt voor me.’

Over het hoofdje van Esmeralda heen keek Chantal hem met een glimlach aan.

‘Ik heb nooit anders verwacht van je,’ beweerde ze kalm. ‘Anders had ik het niet aangedurfd om een kind op de wereld te zetten. Dat mag nooit een lichtvaardig besluit zijn.’

‘Als ik heel eerlijk ben, moet ik zeggen dat ik tijdens de zwangerschap best mijn twijfels heb gehad. Dan vroeg ik me af of ik het wel leuk zou vinden, een kind in huis. En of ik het zou kunnen, dat vooral. Met een kind spelen is zo moeilijk niet, maar het goed opvoeden en begeleiden is iets heel anders.’

‘Het is een enorme verantwoordelijkheid,’ beaamde Chantal. ‘Tedere ouder stelt zichzelf dat soort vragen, denk ik. Een baby is ook zo kwetsbaar, je doet snel iets verkeerd. Soms zit ik echt met mijn handen in het haar als ze voortdurend aan het huilen is en niets helpt om haar stil te krijgen. Dan weet ik dat ze ergens last

van heeft, maar ik sta er machteloos naast omdat ik niet weet waarvan. Op die momenten zou ik willen dat ze kon praten.'

'Heb jij dat ook?' vroeg Jelle verrast. 'Ik dacht dat ik de enige was. Het moederschap lijkt jou zo natuurlijk en vanzelfsprekend af te gaan. Ik voel me soms echt een kluns bij jou vergeleken.'

'Je bent gek,' verweet Chantal hem. 'Natuurlijk ben ik ook vaak onzeker. Ik heb dan wel de nodige ervaring met baby's, maar niet met die van mezelf. Voor mijn neefjes en nichtjes was ik nooit de hoofdverantwoordelijke en dat ben ik voor Esmeralda wel. Dat drukt best zwaar op mijn schouders.'

'Jij bent een geweldige moeder,' complimenteerde Jelle haar. Chantal lachte naar hem.

'Slijmbal. Maar jij doet het ook niet slecht als papa. Er is niets waar je onzeker over hoeft te zijn.' Ze zette de inmiddels leeggedronken fles naast zich op het nachtkastje en hield Esmeralda tegen haar schouder aan voor het verplichte boertje. Zacht klopte ze op haar ruggetje.

'Ik heb in mijn werk meer zelfvertrouwen dan in het vaderschap,' bekende Jelle. 'Bij een kapotte auto weet ik wat ik moet doen om hem weer aan de praat te krijgen. Dat is een kwestie van het euvel opsporen en repareren. Een baby is iets gecompliceerder.'

'Maar ook veel en veel leuker dan een auto. Mijn verlof duurt gelukkig nog een aantal weken, want ik moet er op dit moment nog niet aan denken om weer aan het werk te gaan. Esmeralda slokt me totaal op. Hoe doen andere moeders dat toch? Ik kom nergens aan toe.'

'Je vindt vanzelf het juiste ritme wel,' meende Jelle bemoedigend. 'Dat is een kwestie van tijd. Een baby zet heel je leven op zijn kop, het duurt even voordat alles weer normaal aanvoelt en zijn plekje krijgt. Je wereld is nu zo klein.'

'Het is net of de buitenwereld even niet meetelt,' bevestigde Chantal. 'Alles speelt zich hier thuis af. Het is dat we zoveel aanloop hebben, anders zag ik niemand.'

‘Wij gaan komende week samen een keer uit eten,’ beloofde Jelle. ‘Gewoon even een paar uurtjes eruit, weer proeven van een leven buiten de deur.’

‘En Esmeralda dan?’

‘Je weet dat Mandy niets liever wil dan oppassen. Daar zeurt ze al om sinds we de zwangerschap bekendmaakten.’

‘Mandy is zeventien.’

‘Jij was veel jonger toen je op Mark, Dennis en later op Tessa paste.’

‘Dat is waar. Ik vind het een beetje eng om Esmeralda bij een ander achter te laten.’

‘Ook dat is een kwestie van wennen. Als ze straks naar de crèche gaat, moet je de zorg ook uit handen geven. Ik vind zo’n buurmeisje dat we af en toe in kunnen schakelen wel handig. Volgende maand is dat verrassingsfeest voor de veertigste verjaardag van Pascal, dan kunnen we Mandy ook vragen. Als wij uit eten gaan, kunnen zowel wij als zij eerst even oefenen,’ bedacht Jelle.

‘Maar dan niet zo ver weg. Die bistro in de winkelstraat,’ bedong Chantal. ‘Als het moet, zijn we dan met drie minuten thuis.’

‘Afgesproken. Dan bel ik Mandy morgen of ze wil.’

‘Dat is vast het probleem niet. Mandy is stapelgek op Esmeralda,’ wist Chantal.

Esmeralda liet op dat moment zo’n harde boer dat ze hardop in de lach schoten.

‘Volgens mij is ze het er helemaal mee eens,’ grinnikte Jelle. ‘Mensenlief, wat een geluid uit zo’n klein lijfje! Soms is het niet helemaal duidelijk of ze dat boertje wel of niet heeft gelaten, maar dat hoeven we ons nu niet af te vragen.’ Hij kwam overeind en pakte Esmeralda van Chantal over. ‘Kom boef, papa gaat je in je eigen bedje leggen. Geef mama maar een nachtkus.’ Hij hield haar voor Chantals gezicht en zij drukte een voorzichtige kus op het babyhoofdje.

Glimlachend keek ze Jelle na. Dat was een aanblik waarvan ze

nog steeds spontaan tranen van ontroering in haar ogen kreeg. Haar grote, brede, stoere automonteur met zijn kleine meisje. Jelle kon zich af en toe als een echte macho gedragen, vooral als hij met zijn collega's samen was en de grove grappen over en weer vlogen, maar daar was niets meer van over als hij Esmeralda in zijn armen had. Dan was hij alleen maar een zeer lieve, betrokken en zorgzame vader. Als ze haar man en dochtertje zo samen zag, hield ze zo verschrikkelijk veel van hen dat het bijna pijn deed.

De foto die ze op de dag van Esmeralda's geboorte van hen had gemaakt, hing inmiddels in groot formaat boven hun eettafel. In zwart-wit, wat het beeld nog intenser maakte. De liefde die Jelle voor Esmeralda voelde, spatte gewoonweg van het papier af. Als er ooit brand uit zou breken en ze kon één voorwerp uit huis redden, zou het die foto zijn, wist Chantal. Ze keek er heel vaak naar en iedere keer opnieuw voelde ze zich warm worden van geluk. Esmeralda was zo'n enorme verrijking van hun leven. Ze had nooit geweten dat het mogelijk was om zo ontzettend veel van iemand te houden. Wat ze voor Esmeralda voelde, was nergens mee te vergelijken, zelfs niet met de liefde voor Jelle. Van hem was ze langzaam gaan houden naarmate ze hem beter leerde kennen, de liefde voor Esmeralda was haar als vanzelfsprekend overvallen en was onvoorwaardelijk en onverbreekelijk. Ongeacht wat er gebeurde, ze zou nooit stoppen met houden van haar dochter. Voor de nuchtere Chantal, die stevig met beide benen op de grond stond en iets al snel overdreven sentimenteel vond, was dat een openbaring die haar zelf verbaasde. Ze ging helemaal op in haar nieuwe rol als moeder, voor iets anders was even geen plaats meer. Haar werk leek mijlenver weg en de bowlingclub waar ze al jaren een enthousiast lid van was, bestond even niet meer voor haar. Ze had al weken niet op Facebook gekeken, van het nieuws kreeg ze alleen iets mee als Jelle naar het journaal keek, en andere mensen sprak ze alleen als die bij haar op bezoek kwamen. Het was niet zo dat ze zichzelf bewust opsloot in huis, ze kwam er simpelweg niet aan toe om ergens heen te gaan of om zich met

iets anders bezig te houden dan met Esmeralda. Bovendien was het een zeer koud en nat voorjaar, met weersomstandigheden die meer weg hadden van de herfst dan van de lente. De van tevoren geplande wandelingen in het lentezonnetje, waar Chantal zich veel van had voorgesteld, gingen dus ook niet door. De boodschappen werden door Jelle in huis gehaald, Chantal kwam de deur niet uit.

Zes weken na Esmeralda's geboorte begon daar langzaam verandering in te komen. Ze kreeg weer wat meer oog voor haar omgeving, belde uit zichzelf met haar zussen en ze besloot op de eerste mooie voorjaarsdag naar het verzorgingstehuis te wandelen, om Esmeralda te showen aan haar collega's en de bewoners.

'Chantal kruipt uit haar cocon,' plaagde Martine haar toen Chantal haar telefonisch over haar voornemen vertelde. 'Eindelijk, het werd weleens tijd. Jij hebt langer in je huis gezeten dan de gemiddelde crimineel in de gevangenis.'

'Ik ben toch blij dat jij nooit overdrijft,' kaatste Chantal terug. 'We zullen zien hoe jij je gedraagt als je ooit nog eens een kind krijgt.'

'Daar is heel weinig kans op. Ik ben niet voor het moederschap in de wieg gelegd.'

'Ook niet nu je de dertig bent gepasseerd? Ik heb altijd gedacht dat je je wel zou bedenken als je eierstokken eenmaal gaan rammen,' zei Chantal.

'Die zitten vast met superlijm,' was Martines reactie. 'Nee hoor, ik geniet van mijn vrijheid. Jan en ik gaan dit weekend op citytrip naar Antwerpen.'

'Leuk, maar niet leuker dan Esmeralda,' lachte Chantal. 'Als Jelle en ik weer eens zoiets willen gaan doen, breng ik Esmeralda naar jullie.'

'Dat mag, voor een weekendje wil ik wel moederen, maar dan moet ze wel iets ouder zijn.'

'Rond haar eerste verjaardag dan. Dat is bij dezen vast afgesproken,' zei Chantal voorbarig. 'Meid, ik ga, anders is dat aan-

lokkelijke zonnetje alweer verdwenen voor ik buiten sta. Veel plezier dit weekend.'

Ze kleepte Esmeralda zorgvuldig aan in het schattige, roze, gewatteerde jasje dat ze als kraamcadeau had gekregen, daarna duurde het nog even voor ze de luiertas had ingepakt. Had ze nu echt alles? Luiers, zinkzalf, natte doekjes, een setje schone kleren, de speen, een spuugdoekje, een flesje voeding. Er was zo veel nodig dat het haar duizelde. Op het laatste moment stopte ze ook nog een handdoek in de tas, plus een felgekleurde rammelaar. Het was een heel gedoe, maar eindelijk liep ze dan toch met Esmeralda in de kinderwagen en met de luiertas in het rek eronder naar buiten, om daar tot de ontdekking te komen dat ze haar pantoffels nog aanhad. De kinderwagen op de stoep laten staan durfde ze niet, dus trok ze de hele handel weer naar binnen om haar schoenen aan te trekken. Een uur later dan ze gepland had, kon ze dan toch aan haar eerste wandeling met baby beginnen. Het was maar goed dat ze die fles in de tas had gestopt, want in dit tempo was ze vast niet thuis voor Esmeralda's volgende voeding, dacht ze bij zichzelf. Het was wel duidelijk dat ze hier geen enkele ervaring in had. Ze zag Lauren nooit zo chaotisch bezig met haar twee peuters.

Gelukkig scheen het zonnetje onverminderd door en Chantals goede stemming keerde al snel weer terug. Het was heerlijk om weer eens buiten te zijn, ontdekte ze. Ze merkte nu pas hoe klein haar wereld de afgelopen zes weken was geweest. Wat dat betrof had Martine net wel gelijk gehad, ze had zichzelf genoeglijk in een cocon teruggetrokken. Hoe prettig dat ook was geweest, het werd nu tijd om weer naar buiten te treden, haar kraamtijd af te sluiten en langzamerhand weer deel te gaan nemen aan de dagelijkse realiteit.

Op haar werk werd ze enthousiast begroet. Iedereen verdrong zich om de kinderwagen heen en zodra Esmeralda wakker werd, boden zich al enkele vrijwilligers aan om haar de fles te geven. Chantal kon op haar gemak genieten van een kop koffie.

‘Mis je ons al?’ informeerde haar directe collega Marlies. Evenals Chantal was ze geriatriefysiotherapeut en naast haar eigen praktijk werkte ze twee dagen per week in het verzorgingstehuis.

‘Missen?’ Chantal keek om zich heen in de haar zo vertrouwde ruimte. ‘Nee, dat niet,’ antwoordde ze eerlijk. ‘Ik hou veel van mijn werk, maar op dit moment kan ik het er even niet bij hebben. Het is niet te geloven hoeveel werk zo’n klein hoopje mens geeft.’

‘Ik heb er drie gekregen, ik weet er alles van. Dat komt vanzelf wel weer,’ meende Marlies.

‘Hoe deed jij dat vroeger?’ wilde Chantal weten. ‘Ik zie er enorm tegenop om Esmeralda straks naar de crèche te moeten brengen. Ik zie gewoon niet voor me hoe ik alles met elkaar moet combineren.’

‘Dat kun je van tevoren ook niet inschatten, daar groei je vanzelf in. Stel jezelf geen onhaalbare doelen, wees flexibel en bedenk dat niet alles perfect hoeft te zijn. Een smetteloos schoon huis is geen voorwaarde voor geluk en een avond brood eten in plaats van een warme maaltijd is geen schande. Mijn kinderen zijn daar ook groot op geworden,’ zei Marlies laconiek. ‘Over een halfjaar weet je niet beter meer en doe je je werk, verzorg je je kind en regel je het huishouden alsof je nooit anders gedaan hebt en hou je ook nog tijd over voor je hobby’s.’

‘Daar kan ik me nog weinig bij voorstellen,’ grijnsde Chantal. ‘Ik kan me niet eens meer herinneren wanneer ik voor het laatst een boek heb gelezen.’

‘Waarschijnlijk iets meer dan zes weken geleden, terwijl je wachtte op de eerste wee.’

‘Dat kan weleens kloppen, ja.’ Chantal pakte Esmeralda over van de receptioniste en legde haar terug in de wagen. De baby keek klaarwakker met grote ogen om zich heen. ‘Ik ga aan de terugweg beginnen voor het te koud wordt voor haar.’

Ze zag een geamuseerd lachje om de lippen van Marlies ver-

schijnen en onderschepte de veelbetekenende blik die ze met de receptioniste wisselde, ook een ervaren moeder. Waarschijnlijk vonden ze haar overbezorgd. Nou ja, dat moest dan maar.

Het was nog steeds lekker warm buiten, dus nam Chantal een omweg via het park, waar ze plaatsnam op een bankje in de speeltuin. De scholen waren nog niet uit, dus waren er alleen wat kleine kinderen aan het spelen. Over een tijdje zou Esmeralda ook gebruikmaken van deze schommels, de wip en het klimrek, mijmerde Chantal bij zichzelf. Een leuk vooruitzicht! Ze zag zichzelf haar dochter al voortduwen op de schommel. Het klimrek meed ze liever, dat vond ze een eng speelattribuut. Ze kreeg nu al nachtmerries bij het idee dat Esmeralda daaruit zou vallen.

Na tien minuten stond ze op om haar weg te vervolgen. Zo stilzittend werd het toch wel fris. Ze wierp een blik in de kindervagen. Esmeralda was nog steeds wakker. Haar dwalende oogjes fixeerden zich op het gezicht van haar moeder. Ze keek Chantal strak aan, toen ontspande het gezichtje zich en spleet haar mondje zich tot een brede lach.

Chantal bleef stokstijf staan. Ze lachte! Esmeralda had voor het eerst gelachen! Dit keer was het geen stuipje geweest, daar was ze heel zeker van. Het was een echte lach van herkenning geweest. Glunderend van trots keek ze om zich heen.

‘Ze heeft gelachen,’ zei ze tegen een andere moeder die ook op het bankje zat. Het was eruit voor ze er erg in had, hoewel ze het behoorlijk stom van zichzelf vond. Als een wildvreemde vrouw dit zomaar met haar zou delen, zou ze haar voor gek verklaren. De vrouw leek het echter helemaal niet raar te vinden.

‘Geweldig hè?’ reageerde ze oprecht gemeend. ‘Dat is zo’n uniek moment, daarbij vergeet je op slag de pijn van de bevalling, de slapeloze nachten en de bergen wasgoed die zo’n kindje produceert. Hier doe je het allemaal voor.’

Met een licht, vrolijk hart liep Chantal terug naar huis, waar ze alles uit de kast trok om nogmaals zo’n lachje aan Esmeralda te ontlokken. Ze hield haar mobiel daarbij in de aanslag, klaar om er

een foto van te maken die ze dan naar Jelle kon sturen. Tevergeefs. De baby bleef haar strak aankijken, zonder een spier te verrekken. Pas toen ze haar telefoon weglegde en Esmeralda op haar arm tilde, brak er voor de tweede keer een lachje door.

‘O deugniet. Mag papa niet zien wat je kunt?’ Chantal kietelde haar in haar buik. Tien minuten later lukte het alsnog. Triomfantelijk bekeek ze de afbeelding van een lachende Esmeralda op haar telefoonscherm. Het had wat moeite gekost, maar het was gelukt!

Kijk eens naar deze prestatie van je dochter, tikte ze als onderschrift voor ze de foto doorstuurde naar Jelle. Nog geen minuut later reageerde hij al door een lachende smiley terug te sturen.

Wat was ze eigenlijk mutserig bezig, ontdekte Chantal plezierig. Door het dolle heen vanwege een klein lachje van een baby, het moest niet gekker worden. Haar wereld was echt klein geworden als dit het hoogtepunt van haar dag was! Nog vreemder was dat ze zich daar totaal niet druk over kon maken. Dan was ze maar een muts. Esmeralda vormde nu eenmaal het middelpunt van haar leven. Andere dingen zouden ook ooit wel weer belangrijk gaan worden, maar nu draaide ze lekker in haar eigen cirkeltje rondom haar dochter heen en dat beviel haar opperbest. Ze was moeder, de rest kon haar even gestolen worden.

Hoe ga je om met zo'n enorm verdriet?

Chantal en Jelle kunnen zich na de geboorte van hun dochter Esmeralda geen leven meer zonder hun lieve kindje voorstellen. Maar op een ochtend blijft het wel erg stil in de babykamer. Jelle gaat kijken en treft het meisje dood aan in haar bedje.

Het verdriet is onhandelbaar groot, zowel voor Chantal als voor Jelle, die er elk op hun eigen manier mee om proberen te gaan. Jelle wil na verloop van tijd graag een tweede kindje, maar Chantal durft dat niet aan. Als zij uiteindelijk toch de stap wil zetten, lijkt het erop dat het al te laat is voor hun huwelijk.

Olga van der Meer interviewt als tijdschriftjournalist veelal vrouwen met bijzondere en aangrijpende verhalen. Ze weet als geen ander emoties in woorden te vangen. *Broos geluk* is een eerlijke roman over een onuitsprekelijk verdriet.

Z&K

ISBN 978 94 0190 715 6 NUR 344

9 789401 907156

www.romanserie.nl